

Макар да бяхме мъртви поради престъпленията, оживотвори с Христа (Ефес 2:5)

Защо Църквата говори за греха и постоянно казва, че това нещо е грях и че не трябва да съгрешаваме? Защо, какви последици има грехът? Грехът умъртвява душата на човек и я убива. Но за да разберем това, трябва да сме живи. Един умрял не се страхува, че ще умре, след като е умрял. Той не усеща нищо, умрелият е умрял и не е малко умрял или много умрял. Когато сърцето е мъртво, когато човекът е умрял, той нищо не усеща, не усеща последицата от греха, съгрешава, дори много пъти се опитва да се наслади на своя грях, смята това за естествено и ти казва: *Какво стана? И какво от това* ?

Той нищо не чувства, нито разбира нещо. Не смята, че е станало нещо тежко, нещо особено важно в неговия живот и не вижда мощна причина, поради която трябва да спре да съгрешава. Защото тази душа вече е - да не каже мъртва - въпреки че тук така казва св. ап. Павел, или нека го кажа: тя е мъртва, тази душа е мъртва и не усеща нищо.

За да усеща, човек трябва да е жив, ако докоснеш един жив човек, ако го нараниш и удариш, той ще усети, ще каже, че го боли. Е, живият усеща, но мъртвия не. Макар и болен и полу-умрял, живият не престава да е жив и да изпитва болка. Този, който е жив (телесно), пълен със страсти, но душата му още е жива, със сигурност разбира последиците на греха, че грехът е отрова, която заплашва да го убие, вижда душата си, която постепенно влиза в това смъртоносно упоение на отровата на греха. Ако са ви правили операция и са ви приспали с упойка, така става с човека, това е една инжекция, спринцовка, която те боцва леко и ти влива цялото лекарство, където щеш не щеш, отлиташ, затвори си очите, казват ти лека нощ, отче! Така става и с греха, който ни приспива и умъртвява. Но какво ще стане с нас, които сме мъртви? Какъв е нашият път? Тоест осъдени ли сме? Не. Защото, както казва тук апостолът, докато сме мъртви, душата ни е била мъртва, сред паденията, многото грехове и незнание на Бога, *Бог ни оживотвори с Христос*

. Той ни е оживотворил чрез Христос в тази болница на Църквата, където всички са болни, всички са ранени, тоест ние, които сме ранени и изтерзани от нашите страсти. В тази болница, както всички болници, има едно място, което се казва морга, където са труповете на умрелите. Тези, които са умрели и са в болницата, нямат никаква надежда. Няма някой лекар, който да възкресява мъртви, колкото и да е добър лекар, не може да

възкреси един мъртвец. Но в болницата на Църквата има една огромна разлика. Лекарят Христос възкресява мъртви и доказателството за това сме всички ние. Ние, които сме мъртви в нашите грехове, Той ни възкреси и оживотвори. Разбира се, не чрез нашите дела, а чрез благодатта на Христос. Затова е факт, че най-голямото чудо е чудото на Църквата. Много пъти казвам това, когато ръкополагам свещеници, че оттук нататък ще видите най-голямото чудо пред вас, което ще се извършва пред очите ви чрез вашите ръце, чрез благодатта на Свещенството, Бог ще възкресява душите на хората. Виждаш, че идва един човек, доближава Църквата, той е духовно мъртъв, труп, подобен на разлагащ се труп. Но той има нещо (хубаво) в себе си подобно на някои красиви хора, които имат благоразположение, и виждаш Бога пред теб като тих повей, който подухва и животвори всичко, виждаш как веднага душата на човека възкръсва и казваш- бре, детето ми, този човек, който беше така, така и така, който беше мъртъв, умрял, разлагащ се труп и вонеше от километри, как стана така? Как възкръсна тази душа? Наистина това е едно повтарящо се чудо в Църквата. Това е великото чудо на Църквата, което превъзхожда всички други чудеса. Например някой болен човек оздравял, един сакат човек оздравял, с някаква чудо, с някаква Божия намеса. Разбира се, това са чудеса, важни и достойни за удивление и поклонение, виждаме ги и трябва да ги забелязваме, но всички те са преходни и временни. Дори чудото с възкресяването на Лазар. Той възкръснал, Христос го възкресил, но след няколко години починал, не останал безсмъртен в земния живот. Но когато душата ни възкръсне, тогава тя не умира, а пребъдва жива пред Бога. Един от големите проблеми в нашата епоха, който се наблюдава особено сред младите, е тази мъртва душа. Много е тежко, когато душата на човека, особено на младия, е мъртва. Той нищо не иска, нищо не чувства, нищо не желае, за нищо не го е грижа. Моля се да не срещате това и да не съществуват такива хора, но за съжаление съществуват. Да виждаш млади хора, добре, може да не са напълно умрели, но са полу-умрели. Например отива да следва в чужбина, но не се събужда сутрин да отиде на лекции. Защо? Мързи ме! Ама, сине мой, ти отиде да следваш?! Събуди се поне да отидеш на лекции! Нямам желание, не намирам причина. А баща ти, който ти праща пари?- това не го трогва. Не го трогва нещо, не иска нищо, не го интересува нещо, не го занимава, няма в себе си нещо, което да го подбужда. Неговата душа е мъртва. Докато виждаш старци, стари хора, които имат души като вулкан, който е изригнал, лавата се излива и всичко наоколо се тресе. Виждаш такива старци, които имат такава сила на душата. Велико нещо. Тези съвременни старци, които живяха в наши дни и ги познавахме, които бяха велики светци, една от техните главни черти бе, че въпреки възрастта – 80, 85, 90 и 100 годишни, само каква душа имаха! Ех, какво да ви кажа. . . Жива душа, младежко сърце, имаха душевна сила, защото бяха живи. Имаха Божия живот в себе си. В същото време виждаш млади хора, които са изморени, замаяни, полу-умрели, да искат хиляди неща, за да се съвземат, 15 фрапета да се събудят, не се събужда, не се съвзема, не става сутрин за лекции. . .

Такава е нашата епоха. Трудно е да се съживи душата на човека. Но е факт, че човекът, колкото и да е мъртва душата му, мисля, че не става напълно мъртва. Доколкото е жив телесно, дълбоко в себе си има нещо, което е живо, съществува този образ, дихание на Бога, което Бог му дал, когато го създал. Мисля, че е много трудно

човек да изтрие това от себе си, колкото и да се опитва и умишлено да го направи. Бог в Своята голяма любов се опитва да опази този малък пламък, искра и цялото изкуство е как тази малка искра, която съществува дълбоко в човека, самият човек или някой друг да я открие. Разбира се, Бог, Който вижда директно в сърцето на човека е Единственият, Който може да запали този пламък, тази много малка искра. Както отиваш с една свещ, малкият пламък се запалва и веднага става голям пламък, така става и тук. Дали Бог директно или чрез хора и събития или нещо друго, искрата може да се разпали. Затова никога не трябва да се отчайваме за никой човек и да казваме за него: *знаеш ли, нищо не става, няма надежда за него!*, защото не знаеш. Както казваше и нашият старец: Бре, детето ми, всеки човек, е човек, не е демон, колкото и да е лош, човек е. В душата си има нещо добро, защото Бог така ни е създал. Наистина, отците ни учат, че Бог създал всички Свои творения твърде добри и по природа човек има Божия образ, Божията доброта, въпреки че по-късно добавил страстите и загробил всички тези неща. Но Бог има силата да проникне дълбоко и да открие тази доброта. Понякога чуваме, че еди-кой си човек е убиец, такъв и такъв. Понякога в новините говорят за жесток убиец и т.н., че е дракон, и в нашето въображение се създава страшна представа. Когато отидох в затвора за първи път да изповядвам, ми казаха, че иска да дойде един осъден на доживотен затвор. Той беше направил 5-6 известни убийства и още толкова неизвестни. Сърцето ми наистина ми туптеше. Казвах си: Пресвета Богородице, какво ще ми каже сега, как да подходя, и тук сме сами, затворени сме, ако му кажа нещо, да вземе да ме очисти! Наричаха го Драконът. Така го наричаха вестниците - Драконът. И надзирателят ме подготви: Отче, знаеш ли, този уби еди-кой си, удуши еди-кой си... Добре, човекът искаше да ме подготви и да зная кой ще дойде. Дойде един човек - човек като всички други, един образ на Бога, ранен образ, но Божий образ, човек, без всички онези неща, които му приписваха тогава. И виждаш, че наистина никой човек не е демон. Дори демоните в своята природа са добри. Бог ги създал добри, те сами станали зли и извратили своята природа. Но Бог ги създал добри, те впоследствие станали зли и тяхното произволение вече е зло и се затвърдили в злото. Но човекът има искра в себе си и затова Христос не ни е позволил да осъждаме и съдим никой човек. Ние не знаем, нито можем да осъдим някого. И доказателство? – разбойникът, който на кръста в последния момент успял да влезе с Христос в рая. Той направил най-успешния грабеж, както казва св. Йоан Златоуст- той грабнал рая. Успял, докато бил разпнат, да влезе с Христос в рая. Той е единственият, за който имаме ясно свидетелство от Христос, че *днес ще бъдеш с Мене в рая*

. Докато апостолът Юда бил ученик на Христос и вършил чудеса в Негово име, но бил първият, който отишъл в ада след Христовото Разпятие. Виждате, че човек не трябва нито да съди, нито да осъжда хората, дори себе си, но това трябва да го помним за нас, защото много пъти врагът на нашето спасение иска да ни направи строги съдници на себе си и да не ни остави да видим Божията любов и връзката ни с Бога – нашия Баща, че Бог е наш Баща, а иска да ни убеди, че *каквото и да правиш, няма спасение за теб! Не се променяш, не се освобождаваш, не напредваш, а напротив, вървиш назад*

. Това нещо е хула срещу Христовия Кръст и Божията любов.

Христос е нашият живот

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 31 Януари 2016 16:43

Всичко това станало чрез Христовата благодат- чрез нея Той ни спасил и с Неговата любов ни оживотворил, защото Той е нашият живот. В Църквата не говорим за теории, идеологии и философии, а имаме практически събития, в нея човекът се съединява с Христос и бива оживотворяван от Него. Както става присаждането на един член в друго тяло и този член се храни от живия организъм, върху който е бил присаден, така и ние чрез Кръщението сме били засадени в тялото на Църквата и се храним с Тялото и Кръвта Христови. Така живеем, така съществуваме, причастявайки се с Тялото и Кръвта Христови и подвизавайки се да имаме нашата надежда и очакване в Христова жертва, дадена върху Кръста.

Превод от гръцки: Константин Константинов
{jcomments off}